

פרשת צו

לא תאפה חמץ חלקי מנתתי אותה מאשי (ו, י)

הנה הרמב"ם כתוב ז"ל (מעה"ק יב, יד) וכן שיריו המנוחות שאוכליין הכהנים וכו' אין אוכליין אותן חמץ שנאמר "לא תאפה חמץ חלקי" אפילו חלקי לא יחמיצו, ואם החמץ שיריה לוכה.

צרייך להבין מש"כ "אין אוכליין אותן חמץ", הא מהר קרא יلفין רק דאסור בעשיות חמץ אף מב"ל דאם עבר ואפאו שאסור לאכלו.

ונראה דהנה בغمרא (מנחות נז, א) בעי רב פפא חיימצה ויצאת וחזר וחימיצה מהו וכו' או דילמא כיון דחימיצה פסול ויצא לא מהני ביה, וכי הדר מחמייך לה מיחייב עליה משום מחמייך אחר מחמייך. ופירש רשות' דלאו קדושה גמורה היא ואין בה אלא פסול חימוץ. הרי דברך קרא דמחמצ לא כתיב איסור גרידא כי אם דכתיב ביה גם פסול (וכמ"ש התוס' שם נה, ב ד"ה אף).

לפ"ז דברך קרא כתיב פסול, הרי השיריים פסוליין ואסוריין באכילה, ושפיר כתיב הרמב"ם דברך קרא כתיב איסור אכילה.

מקורי: רינת יצחק